

Skolan, slöjan och barnen

Soleyman Ghasemiani

Innehåll

- 1 Skolan, slöjan och barnen
- 2 Normaliserat förtryck
- 3 Barnfattigdom
- 4 Mycket har hänt. Resolution från GAPF
- 5 Till minnet av Fadime Sahindal

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman_ghasemiani@yahoo.com

- barnenforst@gmail.com
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Skolan är en offentlig verksamhet. Det offentliga skall vara öppen för alla medborgare i landet oavsett etnisk, religiös, kulturell, politiskt eller andra grupp-tillhörigheter. För att detta skall uppnås finns endast en väg, att det offentliga är obunden de nämnda tillhörigheterna och inte kan misstolkas av medborgarna i fråga om tillhörighetsneutralitet.

Här måste man skilja mellan de som jobbar i dessa offentliga verksamheter och de som vänder sig till dem eller de som brukar dessa myndigheters tjänster. Det är myndigheten eller den offentliga verksamheten som skall vara neutral i fråga om de nämnda grupptillhörigheterna. En socialtjänsteman eller en domare skall inte visa sin privata, religiösa eller politiska tillhörighet under tiden man utövar sitt yrke för att inte underminera den tillit och trovärdighet som brukarna behöver känna. Det är inte osannolikt att en

sekulär medborgare eller en troende kristen skulle känna misstro mot en tjänsteman med turban, slöja, munkklädsel eller tvärtom. Avsaknaden av just dessa religiösa eller andra grupptillhörighetskännetecken är en av mekanismerna för att undanröja misstro mellan medborgarna när de ska anlita samhällets offentliga tjänster. Det är en självklarhet att en klient som vänder sig till en myndighet har rätt att visa sina olika grupptillhörigheter om han/hon vill.

Skolan är en av de viktigaste offentliga verksamheterna. Förutom den ovan nämnda neutraliteten som skall gälla myndigheter måste skolan också vara en frizon för barnen vad gäller olika religiösa attribut och/eller andra grupptillhörigheter. Slöjan är ett religiöst tillbehör med ett uppenbart kvinnofientlig budskap och hör därför varken hemma i skolan eller någon

Gå till sidan 2

annanstans i de offentliga verksamheterna.

Många kallar slöjan för en vanlig klädsel som alla andra och hävdar rätten till att bära den klädsel man vill. Visst kan slöjan kategoriseras som plagg eftersom det är ändå något man tar på sig. Vuxna individer har rätt att klä sig hur som helst så länge de respekterar de klädkoder som existerar. Men slöjan är inte ett vanligt plagg. Man kan ta av sig sina kläder och byta om efter väder och vind, inte minst! Men en slöja kan kvinnan inte ta av sig hur som helst om det inte är en ren mode-slöja.

Slöjan får kvinnan ta av sig bara inför sin man, sina barn, föräldrar och bara om det inte finns andra män närvarande. Det spelar ingen roll om det är 40 grader varmt eller om hon vill svalka sig! Den måste stå kvar där den sitter så länge det finns risk för att obehöriga ögon kan åskåda hennes hår eller kropp. Slöjan är en tvångströja på troende kvinnors kropp och följer dem i graven.

Slöjan, oavsett variant, är ett religiöst påbud. Den är ingen oskyldig Allah eller kors-halsband. Den är ingen enkel symbol för något annat. Slöjan är tvångströjan som sitter på kvinnans kropp både fysiskt och psykiskt. Den är inte värdeneutral utan helt kvinnofientlig. Denna fientlighet kan inte

bortspolas genom att hävda religionsfrihet. Inte ens gud eller hans vilja kan försköna slöjan. Visst, det är ett påbud från gud enligt de troende. Men detta förändrar inte det faktum att slöjan är ett patriarkalt föreskrivet plagg i enlighet med de normer som binder kvinnan till sin äkta make. Kvinnan måste bära slöja och dölja sitt hår och sina behag för obehöriga, enligt de religiösa föreskrifterna. Hon räknas som en ägodel, en åker, som skall behaga ägaren. Hennes kropp från håret på huvudet till tårna är sexualiserade i det patriarkala synsättet. Med sitt utslagna hår eller lite bar barm, blir hon satan själv som frestar och förleder stackars oskyldiga män!

Hon beslöjas eftersom det är hon som räknas som roten till det onda att män förvandlas till sexgalningar vilka inte förmår hejda sina lustar. Denna kvinnoosyn är givetvis förkastlig enligt dagens moderna värderingar om jämlikhet mellan könen och de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna. Dessa värderingar måste bekämpas på alla plan vad de troende eller icke troende beslöjade kvinnorna eller deras manliga förespråkare än tycker.

Vuxna kvinnor har givetvis rätt att klä sig i vilka religiösa eller icke religiösa plagg som helst i sin privata sfär. Det är deras

ensak. Men hur förhåller det sig när det gäller barn?

Hittills har jag rört mig på de vuxnas planhalva. Barn är inte vuxna. De är små individer som är beroende av de vuxna

vårdnadshavarnas kärlek och omsorg. Religion är vuxnas sak eller bör vara det. Barn har ingen religion om vuxna låter bli att pracka på dem sina religiösa fantasier och övertygelser.

Barn är nyfikna av naturen och ställer miljoner frågor. Bortsett från föräldrarna tar de inget annat för givet utan försöker utforska världen runtomkring. På grund av föräldrarnas trygghet- och omsorgsgivande ställning antar de deras världsbild och förklaringar som den sanna. Föräldrars rädslor och egenheter överförs lätt till barnen om de vuxna inte medvetet försöker skydda barnen från sådant.

Låt oss anta att vuxna själva har valt sin religion även om många inte har gjort det. Vi kan säga att de åtminstone som vuxna har en större valmöjlighet att bekänna sig till någon religion. Detta gäller inte

barnen eftersom de är barn och saknar de kunskaper, de verktyg och den fysiska och psykiska mognad som krävs för att erkänna eller förkasta någon religion. Barn skall skyddas från religioners odemokratiska, snäva, trånga och fördömande världsbild. Skolan måste vara helt fri från religiösa världsbilder och lära barnen kunskapsinhämtning, analys och bedömning baserad på ren vetenskap och dess metoder.

Med detta i bakgrunden bör man fråga sig vad slöjan gör på små flickors huvuden? Små flickor har givetvis inte valt slöjan själv. De kopierar i bästa fall sina mödrars klädesvanor. De tar på sig slöjan eftersom de ser att mamma har den på sig och att föräldrarna blir extra glada och förtjusta när hon gör samma sak. Med slöjan tar hon till sig också det som slöjan grundar sig på. Att skämmas över sin kropp och förundras över den som något mystiskt och obegripligt för det lilla barnet, följer självbilden. Det är inte rätt att göra så mot barn. Det är kränkande och barnfientligt.

När jag frågar min mor varför hennes lilla dotter fick bära slöja svarade hon mycket enkelt: ”Det är lättare att ha på sig slöjan

om man har lärt sig från barnsben”. Som en 65 årig kvinna behöver inte min mor några vakter längre utsända från gud eller Khomeini, för att ha slöjan på sig hela tiden när hon är på besök hos mig i Sverige. Hon fryser utan den mitt i

Foto: 3mil

sommaren. Så tjänar vanans makt det patriarkala systemet.

Slöjan förstärker den redan uppspärade segregationen i samhället. Som barn till invandrare och bosatta oftast i invandrartäta områden, fastslår slöjan andraifering. Slöjbarnen ses och ser sig som annorlunda då de måste klä sig på ett särskilt sätt. De ser att det är två olika samhällen där de bor. Deras föräldrar har sitt eget samhälle med sina egna regler och samhället utanför deras hem som har andra normer och vanor. Barnen slits mellan dessa två världar och slöjan och acceptansen av den på barnen övertygar dem i just

denna andraifering, att de hör till en annan grupp, ett annat samhälle. Detta är ett svek mot alla de förträffliga löften om integration och samhörighet som väller ur politiker och myndigheters dagliga deklamationer.

Slöjan är jämlikhetskränkande eftersom det är bara flickorna som måste bära den. Det är bara de som måste dölja sin kropp inte pojkarna. Den är öppet könssegregerande och skiljer pojkar och flickor åt. Att den

svenska skolan tillåter en så uppenbar könssegregerande attribut är förfärligt.

Slöjan objektifierar och sexualiserar små flickor. Den lär barnen att deras kroppar är ett föremål för pojkars behag och väcker deras lust. Eftersom det är bara flickorna som bär slöjan övertygas de om att pojkar inte kan vara föremål för flickors behag. De lär sig att det är deras fel om pojkar frestas då det ligger i flickors natur vilket slöjan är tänkt att motverka. Detta synsätt om kroppen och sexualitet gör att flickorna får en mycket negativ bild om vad sexualitet är. Den blir som något motbjudande, hemskt och

Gå till sidan 4

livsfarligt. Och eftersom det är hon som räknas som upphovet till det hemska, får hon givetvis en snäv blid på sig själv och sin kropp i första hand. Denna snäva blid gäller självfallet pojkar också. Är det inte sådana bilder och föreställningar som skolan skall bekämpa?

Sist men inte minst förhindrar slöjan barnens naturliga rörelsefrihet. Den förhindrar småflickornas kroppar att åtnjuta de så få svenska solglimtarna som medborgarna här så väl behöver. Slöjan är opraktiskt på många sätt och hindrar barnen att röra sig obehindrat och utan obehag. Den är tät åtsittande runt huvudet och gör att barnen kan svettas fort när de är aktiva utan att få ta den av sig.

Som sagt tidigare, kan man diskutera frågan om religionsfrihet i allmänhet. Kan detta gälla barn också? Jag hävdar att barn inte har någon religion och att vuxenvärlden bör skydda barn från religionens intrång på barns liv. Frihet från religion är det rätta begreppet när det gäller barn istället för religionsfrihet. Skolan skall inte ha något med religion och religiösa företeelse och attribut att göra. Barn skall vara fria slöjans ok överallt.

Slöjan skall absolut inte ha någon plats i skolan. Barn skall vara barn och få

leva sina liv som de utforskande små individer de är. Barn skall skyddas från de barn- och kvinnofientliga värderingarna som slöjan står för. Skolan skall enligt lag stå för jämställdhet och jämlikhet mellan könen. Den skall bekämpa alla stereotypa könsroller och verka för de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna, uppmuntra barnens nyfikenhet och självständighet. Slöjan motverkar denna frihet eftersom den i grunden är odemokratisk, patriarkal och könsrollsbetonad. Slöja skall egentligen vara förbjuden på barn överallt inte bara i skolan. När barnen har vuxit och är kapabla till självständiga beslut kan de själva besluta vad dem tar på sig i enlighet med de klädkoder som samhället föreskrivit.

Tyvärr är "slöjan" en icke fråga nu för tiden. Skolverket har sedan många år tillbaka abdikerat slöjan i skolan sedan man i princip accepterat till och med den värsta varianten av slöjan alltså burka/niqab. Politiker från Moderaterna till Feministiskt initiativ har skönmålat slöjan som vilken klädesplagg som helst och struntat i de patriarkala och kvinnofientliga värderingar som den förespråkar.

Det som utbildningsministern sent omsider tar upp igen, handlar inte om "slöjan" utan om burkan,

alltså den heltäckande slöjan som bara ger plats för två hål för ögonen! Denna inställning rentvår och rättfärdigar den mycket mer utbredda slöjan och befäster de kvinnofientliga värderingarnas landvinningar på bekostnad av kvinnors grundläggande fri- och rättigheter. Det är bekämlämmande att det politiska och kulturella etablissemang, från den etablerade höger-vänstern till stora delar av feminismen i Sverige, från Gudrun Schyman till Edda Manga, besjunger slöjan och störtar små flickor i patriarkatets vidöppna gap. För mig är det slöjan och värderingarna som förespråkar den, är roten till problemet inte burkan, hur heltäckande den må än vara. Det är just värderingarna som binder samman den lösare slöjan och burkan.

Normaliserat förtryck...

hudfärg är motbjudande.

Strukturellt kvinnoförtryck däremot, och apartheid baserat på kön, är numera så normaliserat att det bara ses som ett kulturellt uttryck bland alla andra. Det högerextrema uppfattas inte som extremt utan bara som en smula anorlunda.

** Artikeln har varit publicerad i GP 2011-08-17 som nr 2 i en serie av tre artiklar.*

Normaliserat förtryck

Lars Åberg

Saudi arabien finansierar moskéer från Sarajevo till Göteborg. Det har förstås inget med filantropi att göra; offensiven är ideologisk.

Vad är Saudi arabien? Det är en diktatur som bryter mot alla paragrafer i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna. Det är en religiös stat med vidskeplig lagstiftning. Det är en apartheidstat som separerar könen och slår fast att kvinnor är mindre värda.

Varför vänslas det med detta land? Svenska UD avråder visserligen från ”icke nödvändiga resor” dit, men till de oundgängliga hör uppenbarligen affärstripperna som bidrog till att Sveriges ökande export till Saudi arabien i fjol uppgick till 10,8 miljarder kronor.

Till vardags är vi alla känsliga för högerextremism; vi tar avstånd från den, anslår skattemedel för att bekämpa den, ser den med rätta som ett hot mot demokrati, yttrandefrihet och allas lika värde.

Ändå tycks vi inte känna igen den när den uppträder i andra skepnader än de vanliga kostymerna eller bomberjackorna. Varför är vi så oförmögna att identifiera den perverteade människosyn som kolporteras av regimer som den saudiska och den iranska som just högerextrem? Kanske för att vi då skulle behöva likställa dem med Sydafrika under

apartheid, med de konsekvenser en sådan insikt skulle få.

Välviljan mot denna internationaliserade högerextremism är tvärtom ganska stor. Den statliga Ungdomsstyrelsen har gett bidrag till flera antidemokratiska, könssegrerande och främlingsfientliga verksamheter med islamistisk prägel. Malmö stad, som styrs av alliansen S-MP-V, har nyligen haft skolsamarbete med den saudiska regimen.

Rättighetsaktivisten Wajeha al-Huwaider talar i en aktuell intervju i amerikanska The Nation om hur brutaliteten i Saudi arabien slår mot alla, men främst syftar till att förtrycka och ingjuta rädsla i kvinnorna: ”Det är det effektivaste sättet att kontrollera hela samhället.”

Ingen kommunal skolchef lät sig bjudas till Pretoria för att förbereda elevutbyten med syfte att lära sig tolerans för andra kulturer. Ingen S- eller V-politiker skulle ha sett ett samarbete med den tidens Sydafrika som en politisk icke-fråga. Vem skulle i dag acceptera att svarta människor betraktades som omyndiga, saknade rösträtt och måste bära speciella kläder? Apartheid var vidrigt, det kan alla enas om. Värdering av människor på grundval av deras

Gå till sidan 4

Barn fattigdom.....

med en eventuell marginell effekt någonsin dyker upp? Ska barnen vänta och se om de stegvisa skatteavdragen någonsin kan resultera i den utlovade full sysselsättningen? Ska alla vänta tills invandrartäta förorter försvinner och integrationspolitiken lyckas?

Sverige har länge ansetts vara ett föregångsland när det gäller barnens välbefinnande. Alla barns rätt till en bra och jämlik utbildning, hälsa och andra behov, oavsett föräldrarnas förmögenhet, har varit ett grundläggande element i familjepolitiken. Framgångarna har varit stora. Men under de senaste åren, och nu mer än någonsin, finns det alarmerande indikationer till avbrott mot målsättningen. Det är inte värdigt Sverige att barn går runt med trasiga kläder, med hungrig mage eller med brist på nödvändigheter. Det ska inte vara acceptabelt med växande förorter där barn tas emot av skolor med lägre standard, där det råder brist på lek- och kultur-möjligheter. Samhället har råd och behöver ta till omedelbara åtgärder. Vårt samhälle ska i allra högsta grad slippa bli ett föremål för välgörenhet och insamlingar åt behövande barn.

Generationer av barnfattigdom

Mostafa Asadpoor

Efter några stormiga månader kring barnfattigdom i Sverige är det nu på sin plats att med en sammanfattning av debatten och resonemangerna kring fenomenet innan den skymms undan i väntan på nästa omgång så som det brukar göra. Dessvärre lyder resultatet inte bättre än det att barnfattigdomen, den alldeles vällbekanta bittra verkligheten, kommer att bestå. Uppenbarligen saknar vårt samhälle viljan och drivkraften att ta itu med sina fattiga medborgare, bland dem så så där 240 000 barn!

Barnfattigdom är ett faktum i det svenska samhället. I kölvattnet av de ekonomiska klyftorna i samhället har fenomenet barnfattigdom ökat sedan 80 talet oavsett färgen på regeringspartierna. Man behöver inte vara ett geni för att förstå att en stor andel av samhället får det alltmer svårare att rent ekonomiskt klara av vardagen. Visserligen går det bra för Sverige. Kurvorna, den ena efter den andra, pekar uppåt. Tillväxten, produktion och export, företagsvinster, sysselsättningsnivån, statskassan

och flera andra avgörande indikatorer är entydiga. Detta har i varierande grad betytt glans, rikedom, konsumtion, lyft i olika sammanhang i livet för många i samhället. Samtidigt har en hel del av samhället, familjer inklusive sina barn, *systematiskt* knuffats utanför glädjekarusellen. Det är just den sist nämnda gruppen som utgör fattiga medborgare, bland dem fattiga barn. Denna grupp omfattar inte

mindre än var sjätte barn i samhället.

I och med två rapporter av Rädda Barnen, påminde fattigdomsverkligheten sig ännu en gång under året. Helt plötsligt tog barnfattigdomen all uppmärksamhet och satte spår på varenda politisk dag-

ordning. Kombinationen mellan barn och fattigdom belastar tungt vartenda samvete både i det offentliga och det individuella planet. Dessvärre satte den nya rapporten fingret på bestående aspekter i fenomenet. Ökningen av antalet gettoliknande förorter var tydligt för oss alla. Dessa förorter med ökande och tydliga inslag av fattigdom, minskande resurser, dåliga skolor och invandrantätbefolkning var inte okända för någon. Arbetslösheten och dess ekonomiska konsekvenser för de drabbade familjerna, inte minst ensamstående föräldrar var inte okända. Rapporten kastade ljus över denna onda verklighet utifrån barnens situation. Hundratusentals barn har hunnit växa upp till ungdomsåren i fattigdom utan att samhället velat ingripa. Vad kommer att hända med nästa generation?

Olustig lek med statistik och siffror

Enligt Rädda Barnens rapport, februari 2011, levde 11,5 % av barnen i Sverige i relativ fattigdom år 2008, det vill säga barn i familjer med inkomst under 60% av medianinkomsten i landet. Rapporten pekade på en bestående trend av ekonomisk utsatthet för drygt 10 % av familjer inte

Gå till sidan 7

minst barnen sedan 2004. Under samma period har andelen barn i fattigdom även ökat för att lägga sig kring 15% år 2009. Välfärdssystemet gallrar bort vissa, det har slutat gälla lika för alla, helt enkelt.

Samma trend har understrukits av andra utredningar. Riksdagens Utredningstjänst (RUT) har i sin senaste utredning pekat på 13% relativ fattigdom bland barnen. Enligt RUTs rapport levde 252000 barn i fattigdom 2009 och prognosen för 2010 är 279000. Siffror hos Socialstyrelsen visar att det fanns 340198 barn mellan 0 till 19 år i familjer i relativ fattigdom. 2008 var antalet barn som levde i absolut fattigdom 147094 personer. Vid beräkning av absoluta fattigdomsgränser utgår man från socialbidragsnormen från 1985. Gemensamt för samtliga utredningar är att tre grupper av barn i samhället utpekas som särskilt utsatta: barn med utländsk bakgrund, barn i storstädernas förorter och barn till ensamstående.

Finns det verkligen några fattiga barn i Sverige? Den här frågan hör till varenda diskussion om barnens ekonomiska utsatthet i Sverige. Än en gång höjdes röster, i synnerhet i den borgerliga sidan av samhället och inte minst ledande Moderater, att ifrågasätta trovärdigheten i

rapporternas jämförelsemetod och själva måttet för att definiera fattigdomen hos barn. I många ögon hör fattiga barn till svält-drabbade områden i Afrika, utsatta barn kan endast hittas på Brasilians gator, eller i krigsdrabbade Afghanistan! I många ögon är det högst upprörande att knyta ihop Sverige och barn med fattigdom när man kan peka på det tydliga gapet mellan barnens levnadsstandard i Sverige och i de fattiga änderna!

I direkt motsats till de högljudda reaktionerna, är begreppet *relativ fattigdom* i allra högsta grad relevant för att undvika manipulation av verkligheten. Utan det skulle aldrig den existerande utsattheten och orättvisorna i de relativt bättre ställda samhällen, inte minst i Sverige, erkännas. I vårt fall överröstades de arroganta bortförklaringarna snart av bilder av en bitter verklighet, berättelser om familjer med stora problem att tillgodose barnens grundläggande behov liksom mat, kläder, utbildning och fritid.

Faktum är det att ute i samhället pågår en tragedi. Vi måste komma ihåg att bakom varje siffra ligger ett barn. Hos barnen betraktas fattigdomen som en skam. De stänger sina känslor inne. De klagar inte. I en plågsam tystnad väljer de att isolera sig. Barnen skuldbelägger sig själva för de ekonomiska bristerna i familjen. Enligt Barn Ombudsmannen: *Att långsiktig relativ marginalisering är skadlig, det vet vi säkert. Det syns på ohälsotal, utbildningsresultat och - vet vi från internationella studier - i form av ökad risk för barnolycksfall.* Därtill ska läggas de destruktiva psykiska konsekvenserna som barnen bär med sig livet ut.

Är det föräldrarnas fel?!

Ja, det är det! Rent officiellt har rapporten om barnfattigdom mottagits med allvar. De politiska blocken hävdar att de värnar barnens välbefinnande mer än den andra. En handlingsplan för att utrota barnfattigdom tycks ligga i partiernas högsta prioritet. Samtidigt i den allmänna debatten råder en enighet om föräldrarnas skuld gällande barnens utsatthet. I praktiken och i grunden delar den officiella fronten samma uppfattning: Det är

Gå till sidan 8

föräldrarna som skapat den ”besvärliga” situationen för familjen inklusive de egna barnen. Utgångspunkten är entydig. Varför människor skaffar sig ungar utan att egentligen har råd med det? Varför föräldrarna inte anstränger sig för att skaffa sig ett jobb istället för att nöja sig med bidrag? Frågeställningarna kunde vara ännu råare till exempel när det gäller ensamstående föräldrar, oftast kvinnor, vilka påstås prioritera egna cigarettbruk inför barnens behov. Och

d e t

skapades förstas ett fritt fält för rasistiska argument att gallopera i: ”invandrarföräldrar som systematiskt utnyttjar systemet”, ”suger i sig socialbidrag”, ”försätter i självvald långvarig arbetslöshet och skaffar ännu fler barn”... så kunde man läsa i många publikationer!

Det behövs knappast något argument för att begripa att arbetslösheten är ett resultat av det ekonomiska systemet vilket enskilda medborgare inte råder över. Hundratusentals människor kan inte beskyllas för självvald arbetslöshet, eller låstas vara sjuka. Långt ifrån de snedvridna rasistiska analytikerna, är det föräldrarna

som förväntas axla konsekvenserna av fattigdomen hos barnen även hos de mer respekterade och anständigare analytikerna. Det ska räknas som överdriven fräckhet att ge råd till föräldrar att göra det bästa av situationen för sina barn. De ges råd att förklara klyftorna i samhället för barnen, försöka hjälpa barnen att förstå och acceptera tillvaron som det är, avråda barnen att jämföra sig med andra. I dessa geniala barnvänliga kommentarer bagatelliseras hela fenomenet ner till att barnen inte behöver ha de alla senaste mobiltelefonerna eller TV-spelen. Därefter förväntas att föräldrarna kompensera bristen med extra kärlek till sina barn. Det är ytterst löjeväckande att läsa tips till föräldrar i utsatta familjer där de uppmanas att göra det bästa av situationen, komma på enkla lekar och kompensera skolans brister i undervisningen osv.

I väntan på det omöjliga

Barnfattigdomen har väckt stor uppmärksamhet och dominerat opinionen. Den seglades upp som en stor inrikespolitisk fråga. Socialdemokraterna påstår ha utformat en politik för att utrota barnfattigdomen. Moderaterna i sin tur hävdar

att de driver den bästa politiken och att i slutet av mandatperioden kommer problemet vara löst. Det finns inga belegg för att vara optimistiskt för denna utlovade framtid. De ovannämnda blockens politik, med marginella ökningar av bidragen till berörda familjer å ena sidan och sänkta skatter och jobblinje å andra sidan har haft tillfället att spela ut sina roller genom 240 000 fattiga barn samt den tydliga och alarmerande försämringstrenden som resultat.

Det svenska välfärdsskyddet är utformat att stödja människor med den lägsta möjliga nivån. Stödet är tänkt att ge skydd och garantera försörjningen i nödsituation, men det ska hålla sådan effekt att tvinga mottagaren att söka jobb och att försörja sig på egen hand. Ett fattigt liv hör till systemet, fattigdomen är i själva verket ett straff för att mottagaren utgör en belastning för statskassan. I diskussionerna blev ”träffsäkerhet” ett modeord kring barnfattigdom. Ordet syftar till en sådan lösning att skjuta in pengar till barnen i utsatta familjer utan att den grundläggande marginaliseringseffekten av socialbidrag och andra liknande medel försvagas. Frågan är om de berörda barnen kan vänta på att någon lösning

Gå till sidan 5

Tio år har gått sedan Fadime mördades av sin egen pappa i en trappuppgång i Uppsala. Även om mycket har hänt sedan dess i form av information i skolorna, framtagna åtgärdsplaner och handlingsplaner, kvarstår problemen med hedersrelaterat våld i vårt samhälle. Därför är det fortfarande idag lika aktuellt att arbeta fram lösningar i frågan och aktivt ta ställning mot hedersrelaterat våld och förtryck. Med anledning av detta fortsätter riksföreningen Glöm aldrig Pela och Fadime, GAPF, att lyfta frågan. Vid minneshögtiden på Fadimedagen den 21 jan tog vi tillfället i akt att, i ett uttalande riktat till riksdagens ledamöter och integrationsminister Erik Ullenhag föra fram våra krav så att vi i framtiden slipper fler minnesdagar

Mycket har hänt!

Resolution från GAPF till minne av 10 årsdagen av mordet på Fadime Sahindal

över flickor och pojkar, unga män och kvinnor som Fadime. Ingen ska behöva dö för att han eller hon vill leva sitt eget liv och det borde vara en självklarhet att själv få välja vem man ska gifta sig med. Följande tio punkter utgör några av de förslag på åtgärder och förändring som lästes upp under minneshögtiden;

- 1• Kriminalisera tvångsäktenskap, barnäktenskap och arrangerade äktenskap.
- 2• Ta hem dumpade barn som gifts bort eller riskerar

tvångsgifte i föräldrarnas tidigare hemland.

3• Bevilja uppehållstillstånd till alla asylsökande som är hedersvåldshotade.

4• Inför obligatoriska handlingsplaner mot hedersrelaterat våld i varje kommun.

5• Tillsätt en hederssamordnare med särskilt fokus på offer för hedersrelaterat våld och förtryck i varje kommun.

6• Stoppa skattemedel till stöd för religiösa organisationer och samfund vilka inte aktivt tar avstånd från hederskulturen. Stötta organisationer som i realiteten står på de utsatta och offrens sida.

7. Möjliggör en livslång skyddad identitet till utsatta. Det är krävande för de utsatta att riva upp gamla sår för att bevisa för polisen att hotbilden kvarstår vartannat år. De kan själva säga upp skyddet om de inte behöver det längre.

8• Förbjud slöja för barn. Slöjan är ett religiöst påbud som symboliserar kvinnoförtrycket. Att låta små barn bära slöja innebär att utsätta dem för diskriminering och tvång. Barnen utestängs från sport och rörelsefrihet. De berövas sin rätt till fritt

umgänge med pojkar och uppfattas av pojkar som sexobjekt, svaga, okunniga och syndare som måste ställas under manligt förmyndarskap.

9. Förbjud ombudsäktenskap för barn till en icke svensk medborgare. Ett äk-

som hänt allt medan unga kvinnor fortsätter att falla från fönster, hoppa framför tåg eller hänga sig under oklara omständigheter. Det måste vara möjligt att bedriva en proffsig utredning utan att förnedra människor eller den kultur de har vuxit

Hedersrelaterat våld och mord utförs av flera gärningsmän, som på olika sätt deltar i och planerar gärningen.

14. Ta bort dispensmöjligheten för giftermål för icke svenska medborgares barn mellan 15 - 18 år.

tenskap ska accepteras när båda parter är närvarande vid vigseln och säger ja till varandra. Under perioden okt – dec 2008 har Migrationsverkets beviljat 81 ombudsäktenskap.

10. Utred vad som egentligen hände ”balkongflickorna”, vilkas död har rubricerats som ”själv mord” men i verkligheten utgör **m i s s t ä n k t a m o r d**. Polisen själv har erkänt att man av rädsla för att stöta sig med folk, av rädsla för att bli kallad rasister, inte lyckats göra en bra utredning. Ingen har hittills ställts till ansvars för det

upp i. Rättsväsendet och samhället måste visa att det står på de utsatta flickornas, pojkarnas, unga män och kvinnornas sida.

11. Utöka satsningar på utbildning av myndighetspersonal i frågan.

12. Obligatorisk anmälningsplikt för skolpersonal. Många barn åker med blåmärken till skolan och många inom personalen vittnar om berättelser om misshandel, kränkningar och begränsningar men väljer att inte polisanmäla övergreppen.

13. Inför en särreglering av hedersbrott i brottsbalken.

15. Låt socialtjänsten erbjuda en kontaktperson till de utsatta som söker skydd hos dem. Offren blir utstötta och utfrysta från sina egna familjer och sociala nätverk på grund av hotbilden. En kontaktperson kostar endast ca 1000 kr/mån, men har långsiktig och positiv effekt på den utsattas liv och framtid.

Sara Mohammad
Ordförande för Riksföreningen Glöm aldrig Pela och Fadime (GAPF)

grundskolan då skolplikten försvinner. Många flickor hamnar i hemmets fångelse då föräldrarna inte behöver höra av sig till skolan och förklara var deras dotter är. Många av dessa ungdomar skickas tillbaka till det forna hemlandet, giftas bort eller dumpas där. Soleyman tyckte att förbud mot tvångsäktenskap är ett steg i rätt riktning men att det inte hjälper ensamt. Han

något om. Att bestämma över sin kropp, sin sexualitet och sin framtid var roten till problemet enligt hederskulturen. Fadime hade mördats även om hennes pojkvän hade haft familjens etniska bakgrund. Rasol hävdade att denna felaktiga berättelse om mordet på Fadime håller vatten på rasisternas kvarn. Heders-mord handlar om kontrollen av kvinnornas

sationen bedriver också opinionsbildning mot hedersvåld. Sven-Olof betonade att opinionsbildningsarbetet är jätte viktigt överallt. Det är samma mekanismer för hedersvåldet i Sverige som i Marocko.

Nästa talare var Caroline från Rättvisepartiet socialisterna. I sitt tal fördömde hon bland annat den stränga och snåla asylpolitiken som drabbar många kvinnor och flickor med hedersproblematik. Försvaret av flickors fri- och rättigheter var en annan aspekt hon tog upp i sitt tal.

Sista talare var Ann Nolin från Barnpartiet. Ann sade att Barnpartiet har en humanistisk ideologi och att det utgår från FN:s barnkonvention. Hon betonade på flickors fri- och rättigheter. Hon fördömde hedersvåld och sade att samhället måste stå upp för barnkonvention och försvaret av flickors grundläggande mänskliga fri- och rättigheter.

Sist läste Tofigh Mohammadi upp, huvudpunkterna från Riksföreningen Glöm aldrig Pela och Fadimes resolution. Resolutionen återges i sin helhet för sig i detta nummer tidskriften.

Som sista punkt av dagens manifestation lades vita nejlikor i kanalen vid torget.

underströk att frågan om skolplikt måste man titta på närmare och att samhället måste ta ansvar för dessa ungdomar även efter grundskolan.

Nästa talare var Rasol Awla, sociolog och statsvetare. I sitt tal kritiserade Rasol Awla berättelsen om mordet på Fadime som stora delar av media delar fortfarande då de kopplar mordet på Fadime med att han hade en svensk pojkvän. Rasol betonade att Fadime mördades för att hon valde leva sitt eget liv utan att familjen ska få säga

sexualitet inte etnicitet.

Tredje talare var Sven-Olof Andersson från Humanisterna i Väst. Han redogjorde för hur Humanisterna stödjer hedersvåld-drabbade kvinnor utanför Sverige. Humanisterna stödjer ett projekt i Marocko som hjälper gravida utsatta och utstötta kvinnor. Organisationen heter Oum-el Banine, dit är gravida kvinnor som riskerar sina liv eller utstötning pga havandeskapet får tak över huvud, utbildning och stöd att stå på sina egna ben. Organi-

Till minnet av Fadime Sahindal

Edvin Saleh

Lördagen 21/1 var 10 årsdagen av mordet på Fadime Sahindal. Till minnet av Fadime anordnades manifestationer landet runt. Även så i Göteborg. Manifestationen var anordnad av Riksorganisationen Glöm Aldrig Pela och Fadime. "Barnen Först", Iranska flyktingars riksorganisation, Kvinnors Frigörelse och Humanisterna i Väst var medarrangörer. Manifestationens hölls på Gustav Adolfstorget och snön och kylan till trots samlades ett sextital personer för hedra Fadimes minne.

Soleyman Ghasemiani var första talare. Han började sitt tal med att hänvisning till den första snön för året: "Himlen faller vita tårar till dagens ära." Han nämnde att under de tio gånga åren har det skett en hel del förändringar vad

gäller hedersvåld. Begreppet hedersvåld är känd i hela samhället och myndigheterna är mer medvetna vad gäller våldets mekanismer och de som ligger i riskzonen och att de

som behöver akut hjälp får hjälp snabbare och skyddas bättre än tidigare. Soleyman påminde att hedersvåld handlar inte bara om hedersmord utan det handlar om all form av psykisk och

fysisk våld som de utsatta ungdomarna genomgår. Alla former av kränkningar av de grundläggande mänskliga fri- och rättigheter som dessa unga människor utsätts för upprätthållandet av "hederns" normer kallade Soleyman för hedersvåld.

Soleyman tog fasta på att det är fortfarande mycket att göra på det strukturella planet för att motverka hedersvåld. Frågan om

tvångsäktenskap tyckte han var en av de viktigaste punkterna. Han menade att många unga flickor blir helt skyddslösa när de slutar

Gå till sidan 11

Barnen Först

Barnen Först
Box 2263
142 02 Trångsund

Tel: 070-739 98 68
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@gmail.com
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

Postgiro:
40 55 55-4

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org